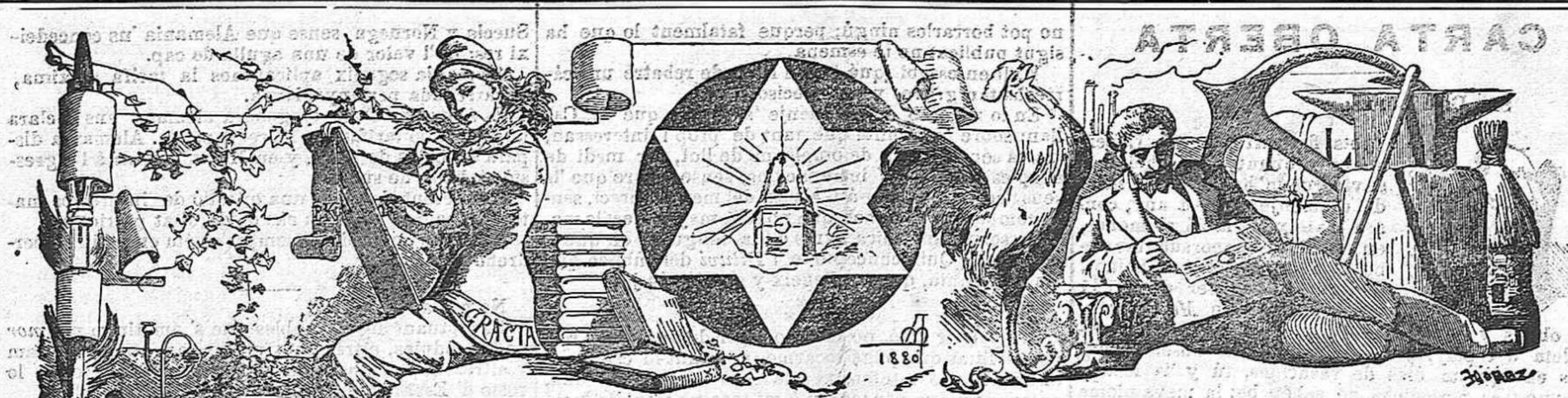

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga BARCELONA
PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50

LA QUESLIÓ ASSIÁTICA—SOLUCIÓ INGLESA

JAPÓ:—La Corea es meva.
XINA:—Es meva, ¡usurpadó!

L' INGLÉS:—Per no repartirla,
me la quedo tota jo.

CARTA OBERTA

Sr. D. I. LÓPEZ:

No pots figurarte, amich López, quant y quant t'agraheixo l'envío que m'has fet del *Diluví* del diumenje. Aquest any, com ara mateix ne fa 25 al menos, en semblant temporada, me trobo fora de ciutat estiuhejant, perquè aixó de ser durant 11 mesos seguits un *Mata-feyna*, m'obliga y 'm fa de tot punt necessari una temporada d'espai, ja que no de descans absolut, puig fins en aqueixos dies de vacances, tú y 'ls lectors dels nostres periódichs ho sabéu be: la meva ploma no para.

T'agraheixo l'envío del número del net de *La Salvadora*, corresponent al últim diumenje, perquè ell me dona la mida justa del efecte que li produheix la nostra campanya. Jo 'm figurava ferli mal; pero no tant com el qu'ell revela, ab las sevas sortidas de tó y ab el seu desvari. Sí, perquè ja haurás observat que 'l *Diluví*, desvarieja. Se coneix que aquella especie de mort moral que dona 'l descredít, mort horrenda, perquè es impossible tota resurrecció, va invadint al periódich dels escándols. Se la veu al dament aqueixa mort, sent la seva fredor, y ell mateix ab aquell olfat tan fi, propi dels moribundos no pot deixar de coneixer que ja put á cadáver. De manera que lo que diu, uns cops per boca propia, altres per medi de cartas qu'ell s'inventará sens dupte (y m'autorisa á creureho aixís la circumstancia de que junt ab lo nom dels firmants no consigna las señas del seu domicili); tot aquest esfors, tot aquest destrempament, es lo síntoma més segur de una plena descomposició.

Al marxar de Barcelona vaig tenir ocasió de veure l'efecte qu'en la opinió pública universalment escandalisada, produhian los articles de la *Esquilla de la Torratxa*, narrant l'istoria de *La Salvadora*, tant sonada y á pesar de tot tan desconeguda en sos íntims detalls; aixís com també vaig poder comprobar lo moviment de repulsió envers el *Diluví* qu'entre 'ls partits adelantats produhía l'article últim de la CAMPANA DE GRACIA, demostrant ab fets y datos auténtichs, los punts de contacte que té 'l periódich successor del *Telégrafo* ab los principals anarquistas de acció, ja que, com un gran número d'ells, va naixer á la sagristía y ha acabat disparant bombas periódichs.

Si aqueix efecte es tan notori, tan universal y tan fondo, avuy qu'encare no ho havém dit tot, ¿qué succehirá—m preguntava al marxar—una vegada hajíam publicat l'últim capítol de la verídica historia comensada?

Y vaig anarme'n tranquil; pero disposat á continuar, desde 'l punt allá ahont me trobés, la comensada campanya, y á no permetre que per cap concepte sigüés desnaturalizada, ni desviada del seu objectiu. Per xó t'agraheixo una vegada més el consabut envío, que m'ha omplert de goig, y diria de orgull, si aquesta passió capigués en mí.

Los que segueixen atentament la lluyta entaulada ab todas las sevas incidencias, ja haurán reparat de sobras que nosaltres desde un principi vením apoyant totas y cada una de las nostras afirmacions en datos y fets, prescindint en absolut de suposicions més ó menos aventuradas. ¿Per qué 'l *Diluví* no 's dedica á contradirnos ab fets y ab datos? ¿Per qué á las nostras afirmacions claras, concretas, precisas y terminants, no hi oposa las sevas negativas fundadas també? Senzillament perquè 'l infelís no pot. Y no pot ferho, perquè tot lo que dihém nosaltres obra en documents auténtichs, ja que no sent aixís, fins tenint de tots los fets l'evidencia y la convicció, 'ns hauríam guardat mol' bé d'exposarlos si no poguéssim dir com dihém: «Cantín papers y mentin barbas.» En documents auténtichs, qual procedencia estém disposats á citar sempre que convingui, están apoyats tots los pormenors de la trista y botxornosa historia de *La Salvadora* y de la historia més botxornosa y trista encare del *Telégrafo*, de la *Imprenta* y del actual *Diluví*, que tantas conexions tenen ab aquella societat ó societats. En documents auténtichs se basan també totas las citas que formavan l'ánima del article: «*A cada puerco...*» en el qual presentem als antecessors del actual *Diluví*, al any 66, pocas senmanas després del fusellament dels sargentos de artillería, cantant las glorias del trono borbónich, y al anv següent describint ab gran complacencia las soirés del capítol general Gasset, butxí dels oficials Mas y Ventura, pera veurel després de la Revolució fins avuy dia, imitant al *Sagristá* de la *Marsellesa* ab sas exageracions demagógicas.

Tots aquests punts de vista son fills d'escrits que figuran estampats en la seva colecció y que d'allá ja

no pot borrarlos ningú, perquè fatalment lo que ha sigut publicat no té esmena.

Y ell en cambi ¿qué fa, en lloch de rebatre uns càrrecs tan graves y tan precisos?

En lo número del diumenje 's veu lo que fa. Callant sobre uns punts que tant de prop l'interessan, tracta senzillament de omplirme de llot, per medi de simples ó ximpls insinuacions, sense veure que 'ls seus tiros no arriban á l'altura del meu despreci, sense compendre tampoch que no será may aquest lo medi de sortir una mica ayros de la fanguera en que 's veu ficat. ¿Quin concepte te 'l *Diluví* del públich que 'ns contempla, que 'ns llegeix y que 'ns jutja?

Pero al dir aixó, no intento fugir de qualsevol responsabilitat que pugja tocarme, apartant lo cas á cap discussió que 's refereixi á la meva humil persona, entenentse que per lo que á mí toca no faig distinció entre la meva vida pública, la meva vida periodística y la meva vida particular. Tots los meus actes personals, públics y privats, de desde que tinch us de rahó fins avuy dia, 'ls entrego voluntariament, tranquil y resignat, al exámen y á la censura públicas. Y sápigas que si se 'n trobés algun que pogués avergonyirme, renunciaria á exercir la honrada professió periodística, rompent la ploma que fa mes de 25 anys qu'empunyo cada dia, perquè jo soch dels que pensan que 'l periodisme es un sacerdocí.

Pero aquest exámen, aquesta censura rigurosa y depurada que per anticipat accepto ha de tenir per norma la condició d'estar basada en fets concretos y precisos, com precisos y concretos son los fets en que he tingut jo bon envuyado de basar tota la meva campanya contra 'l *Diluví*. La insinuació vil, cobarda y miserable, de la qual el que l'emplea no es capás de respondre'n ab la seva persona, sols mereix lo meu despreci y 'l de l'opinió pública.

Sápigas també que renuncio per endavant als beneficis que la ley otorga al que 's considera injuriat, no admetent en los judicis la proba de la imputació injuriosa. Davant del tribunal de l'opinió, en lo palench de la premsa, dono als meus enemichs la ventatja de la proba, 'm someto á ella, y es mes encare, l'exigeixo, perquè sols no dantla 'm consideraré deslligat, y ab lo dret perfecte de perseguir al que tractés de injuriarme ó calumniarme sense motiu ni fonament.

Pero aixó haurá de ser, naturalment, quan haja terminat la qüestió entaulada respecte á *La Salvadora* y á sas concomitancias ab los diaris antecessors del actual *Diluví* y ab lo *Diluví* mateix, á fi de no involucrar qüestions que no tenen conexió entre ellas. Després del dilluns vinga 'l dimars.

Fins al *Diluví*, que ja es tot lo que 's pot dir, li brindo l'ocasió d'acceptar aquest reto. Si creu qu'en la meva vida pública y privada hi ha punts vulnerables, que desdiguin del meu bon nom, senyals y precísils. Si 's figura que tinch algo que 'm pot desconceptuar, diguiho clarament, pero no ab reticencias, no ab insults, no ab menidas, no ab falsitats, no ab capciositats, sino sense fer embuts y ab probas. Segueixi ab mí la conducta que jo he seguit ab ell constantment, y tinga la seguretat de que, sisquera pel respecte degut al públich que 'ns fa 'l favor de llegirnos, lo qu'es l'infrascrit no fugirá d'estudi, s'entregará á un joch d'esgrima sempre cenyit á las qüestions que 's debatin, y no apelará may á las insolencias, últim recurs dels que no tenen rahó, y 's venhen en los apuros en que 'l *Diluví* actualment se troba.

Sempre teu afectíssim:

J. ROCA Y ROCA.

Zaragossa (camí d'Ormaiztegui) 7 de Agost de 1894.

s'estupenda la manía *extrangerista* del famós Moret.

Lo que fa ja no es propi de un lliure cambista, sino de un verdader xiflat.

Lo *lliure-cambi*, al cap de vall, implica sempre la idea de la reciprocitat. Tendeix á obrir las fronteras als productes estrangers, ab la condició de que las nacions favorescudas obrin també las sevas als productes nacionals.

Aquesta es la verdadera y genuina tendència lliure-cambista. Podrá ser funesta; pero es lógica.

En cambi D. Segimon acaba de otorgar á Alemania las ventatjas arancelarias concedidas á Suissa,

Suecia y Noruega, sense que Alemania 'ns concedeixi res: ni 'l valor de una agulla de cap.

Alemania segueix aplicantnos la tarifa máxima, recarregada per anyadidura.

Es á dir: mentres lo govern alemany ens declara la guerra de tarifas, en Moret capitula. Alemania dispara ab balas de plom, y en Moret respon á l'agressió ab balas de sucre.

La present, ja no es una qüestió de interessos materials; es mes aviat un cas de dignitat patriótica.

En mans de 'n Moret sempre estém en perill de perdreho tot.

No passa res.

Exceptuant alguns pobles que s'amotinan per mor de las cédulas, altres que cridan moguts per la fam y altres que s'alborotan perquè no tenen toros, lo resto d'Espanya es una bassa d'oli... sense oli.

Aquí planys, allá protestas, al nord broncas, al sur gana... Per tot arreu allá ahont mirin reyna una pau octaviana.

Dos moments de Casserio, davant del Jurat de Lyon.

Va preguntarli 'l president si era cert que hagués tractat de matar al rey de Italia y al Papa.

Casserio, fent un xiste, va respondre:

—Es bastant difícil matarlos, perquè aquests dos senyors may van plegats.

Al endemà 'l seu advocat defensor, en son discurs, va parlar de la mare de Casserio que passa dias enters asseguda, ab las mans al cap, plorant ab amargura y suspirant:—¡Fill meu!... ¡Qué has fet, pobre fill meu!

Al sentir aquest recort de familia, á aquell desgraciat se li van escapar las llágrimas.

Pero després, conduhit de nou á la presó, ha procurat sobreposarse á tot altre pensament que no siga 'l de morir ab valentia.

Passa llargas estonas de aplanament moral; pero procura reanimarse tot quant pot, y no deixa de dir:—Jo demostraré, quan vingui 'l cas, que sé encaminarme á la mort ab valentia.

¡Lo de sempre! L'afany de notorietat, la passió de l'evidencia.

¡Quina perversió mes funesta y al mateix temps mes trista dels sentiments humans!...

¿Per qué 's que aspiran á ferse célebres, en lloch de emprendre 'l viarany del crim, no han de buscar el camí de la virtut, de l'abnegació y del heroisme? ¿Per qué en lloch de fets abominables que deprimeixen y esgarrihan, no han de buscar actes de aquells que comouhen, electrísan y serveixen á la humanitat de noble y consolador exemple?

L'*Imparcial* diu que á Barcelona 's juga.

Nosaltres no 'ns hi fiquém: llegim, copiém... y callém.

A propòsit del joch.

Sembla que ara 'l govern, á conseqüencia de las desgracias que acaba d'ocasionar á Madrid, tracta de perseguir-lo d'una manera inexorable.

—¿No es vosté que ven bitllets?
—Si senyor. ¿Per qué? ¿qué hi ha?
—Espavilis: lo govern diu que ara 'l perseguirá.

L'ajuntament de Valencia, per la poderosa rahó de que un fill d'aquella ciutat ha ascendit á bisbe tracta de gastarse deu mil pessetas en obsequi al nou prelat.

Tot aixó té res de particular, perquè avuy ja es cosa admesa que 'ls ajuntaments se malgastin los diners del poble de la manera que vulguin.

Lo graciós es que aquest acort ha sigut pres ab l'assentiment dels regidors republicans...

¡Quina humorada!
¿Son republicans y donan los diners als capellans?
¡Ja n'están ben seguríssims de que son republicans?

S'assegura que á Murcia s'hi ha presentat la llagosta....

Desde luego juraría que aixó ha de sé equivocat. ¡Vaya! 'L ministre d'Hisenda á Murcia no s'hi ha acostat.

A Madrid, davant del domicili de 'n Sagasta, funciona un garito, y allá precisament ha tingut lloch una escena sangrenta, de la qual han resultat gra-

vissimament ferits un jugador y dos guardias d'ordre públich.

¡Davant del domicili de D. Práxedes!
Quan l'amo de l'auca defensava en lo Senat la tolerancia del joch, va contar lo quènto del poll y 'ls presidaris... una escena cómica que feu riure extraordinariament als avis de la patria.

Donchs be: ara la casualitat li ha servit a domicili una escena del género trágich, que pot servir de parella a la del poll.

Animis, Sr. Sagasta, ja que té argument per demostrar que la policia no ha de intervenir en lo joch desde 'l moment que 'ls guardias de ordre públich s'exposan a ser ferits, y qu' es inútil perseguir-lo, per quant els mateixos jugadors ja 's cuidaran de acabar ab ell, exterminantse a ganivetadas.

Ha sigut llansat al aygua lo nou barco de guerra Vizcaya.

Un periódich, parlant d'ell, diu:

«El nuevo crucero ha resultado muy elegante.»

¡Abur! Un barco elegante...

¡quins elogis més graciosos!

Com qui diu: «Es un crucero de la classe de gomosos.»

LA CAMPANA envia un recort a la simpática vila de Gracia, y li desitja una alegre y felis festa major, a pesar dels Gausachs, Derchs y Calvos que la administran.

GUERRA AL ASSIA

EN TRE 'l Japó y Xina ha estallat una guerra, que si de moment y vista a través del prisma de la nostra conveniencia ens ha de tenir sense cuydado, a la llarga y segons quins rumbos prengui, pot donar lloch a grans complicacions.

¿Causas d'aquesta guerra? Las de sempre: entre las dos nacions beligerants hi ha un país que se 'n diu Corea. Lo Japó diu que hi te drets, Xina creu qu' ella encaré n' hi té mes, y per determinar qui 's queda ab la rahó agafan las armas y 's trencan la crisma ni mes ni menos que si ja fossin dos pobles civilisats.

Xina posseheix grans recursos y conta ab una massa de població poch menos que incontable; lo Japó no té tants medis; pero ha adquirit certa ilustració moderna, disfruta d'una organizació copiada de la que s'usa a Europa y pot posar al Celeste imperi en un verdader conflicte.

En l'actual moment, l'un dia reben los xinos y l'endemá 'ls japonesos: es difícil prejuguar lo camí que seguirá la cosa.

L'únic sintoma que inspira una mica de cuydado es l'actitut d'Inglaterra.

Perque 'ls japonesos van tirar a pico un vapor que duya tropas xinas, la Gran Bretanya tracta de ficar lo nas en la qüestió ab lo pretext de que aquell barco era inglés.

La eterna táctica británica: com que l'olla de la lógica te dugas nansas, sempre l'agafa per la que a n'ella li convé.

Perque 'l barco era inglés, busca bronquina al Japó: conformes. Suposém que demá ella estés en guerra ab Fransa y 's topés ab un barco xino carregat de tropas francesas. ¿Qué faria llavors? Lo que ara han fet los japonesos. Y diria que si 'ls xinos no volen veure 'ls seus barcos a pico, lo millor es que no s' emboliquin en lo que no 'ls pertoca.

Pero es aixó; en la guerra, la forsa es l'única lley. ¿Inglaterra es la mes forta? Pues pot demanar satisfaccions als japonesos, a pesar de no tenir rahó. Si fos débil, se quedaria ab la rahó a la boca y callaria per por de rebre.

Aquest es l'estat actual del conflicte xino-japonés, ab ocasió del qual doném los grabats que 'ls lectors haurán vist.

F.

LA INDEMNISACIÓ DE GUERRA

I

CARTA DE 'N MORET AL MORO

Ab-del-Aziz estimat: que Alah a ton germá confongui y a tú dia y nit te dongui salut y prosperitat.

Després de cumplert així lo deber de saludarte, ja 't pots pensá aque- ta carta quin objecte deu teni.

Crech que no haurás olvidat, y si acás t'ho faig present, que l compte que tens pendent ja hauria d'estar pagat.

Jo, parlant de boua fé, per tenir la amistat téva, si no més fos cosa meva potser no t' diria ré.

Pero fill, la gent d' Espanya tractant de aixó es molt formal, y volguer pèndrels un ral es com pèndrels una entranya.

Saben que tens de donarlos los quartos que varem di, y no 'ls puch treure d'aquí; no hi ha més, volen cobrarlos.

Y com veuen que per ara aquests quartos ningú 'ls dú, ¡si 'n diuen de mí y de tú! ¡si 'ns bes-cantan! ¡ay la mare!

Diuen que 'ls engalliném, que la pau va sé una maula, que ningú ha tingut paraula, qu' entre jo y tú 'ns els rifém.

Vaja, que alló del conveni que acabá ab lo de Melilla, resulta una manguilla de ton pare y don Arseni.

Com jo aixó no puch sentirho, perque sé que no es vritat, y mentres no hais pagat no tinch medi de impedirho, te prego que a la carrera, per sofocá aquesta veu, ab lo més próxim correu envihs una friolera.

Aixís farém callá al mon, quedarás h-nestament y obtindrás l'agrahiment del teu constant: Segimón.

II

RESPUESTA DEL MORO A EN MORET

Digne Gharnit dels cristians y respectable amich méu: que Alah tiri sobre'téu la fortuna a plenas mans.

Hi rebut la téva carta y com que no estich per broma, suco incontinent la ploma y 'm dispo a contestarte.

Si tú en termes molt discrets vens a demanarme rals, jo, empleant termes iguals, te dich que no n' hi ha de fets.

No 't figuris que m' amago per eludi l compromís: lo que declaro clá y llis es que vaig curt y no pago.

Tras la e-pantosa trageria qu' en lo trono 'm va posar, no hi fet res més que passar sustos, penas y miseria.

T t ho he trobat capgirat: la milicia alborotada, la meva caixa esbotzada, lo país casi escorxat.

Si ara jo empunyava l'eyna y a buscar rals me posés, potseser qu' encara 'n trobés, pero, noy, tinch altra feyna.

Un sultan aquí, ja ho sabs, si desitja acreditar-se, continuament ha de estarse clayant llenya y tallant caps.

Déixat, donchs, de peticions que m' han de doná incomodo y no vinguis d'aquest modo a rómprer las oraciones.

Quan pugui, ja miraré si envio per qui uns quants cabos, que recullin tots els xavos, y llavors te 'ls donaré.

Digau així al teu país y si l deixas convensut, guanyarás la gratitut del teu fiel: Ab-del-Aziz.

C. GUMÁ.

A la major brevetat:

PER QUÉ NO 'S CASAN LAS DONAS

Segona part de ¿Per qué no 's casan los homes?

PER C. GUMÁ

Ilustrada ab dibuixos de M. MOLINÉ

Queda oberta pèls senyors corresponsals la llista de pedidos.

LO PROCÉS CASERIO

A está llest y fallat.

Durant la vista de la causa, l'assessi de Mr. Carnot va mostrar una serenitat de la qual no n' hi ha gayres exemples. Los detalls del crim foren referits per ell ab la mateixa tranquilidat del qui explica una comedia que acaba de veure.

Sols va inmutarse y conmourés qu'n van parlarli dels primers anys de la seva existencia y del pesar que sent avuy sa pobre mare.

En lo demés no busca cap excusa ni atenuant, y considerá l'assassinat del president de la república francesa com un acte de justicia y de redempció. Caserio ha demostrat fins ahont poden arribar las teorías mal apresas y las lecturas violentas mal digeridas.

Dugas solas preguntas se dirigiren al jurat y a las dugas respongué 'l tribunal popular ab un sí sense atenuant de cap classe. Lo forner italiá siguié condemnat a mort y al sentir lo fallo encare cridá:—¡Animo, companys! ¡Viva l'anarquia!

Lo plasso que la lley marca pera interposar recurs de casació, ha transcorregut sense que Caserio intentés exercir aquest dret. Queda, per lo tant, firme la sentència, y l'assessi de Lyon, si Cassimir-Perier no exerceix en ell la gracia d'indult, deurá quedar aviat a disposició de Deibler, l'executor de la justicia.

Madrid s' han descubert gatuperis, irregularitats, filtracions y altras cos-etas per l'istil ¿ahónt dirian?

A las societats piadosas que viuben a la sombra de las iglesias.

De la caixa de dugas de aqueixas societats tituladas Amor hermoso y Corte de María han desaparegut xeixanta y tants mil duros.

Ara sols falta averiguar en qué ha pogut emplearse 'l diner de aqueixa distracció.

¿Es distraccions amorosas ab alguna Marieta insaciable?

Llavors los irregularisadors podrian defensarse, dihent:

—Queda cumplido puntualmente el objeto de la sociedad: hemos dedicado el dinero a hacer la Corte a María, y ¡por Belcebú! que no hay otro amor más hermoso que el de esta chica.

Altras asociacions no menos devotas, a falta de fondos, s' han pulit tapissos, casullas y demés objectes artístichs, destinats al culto.

Quan en Ruiz Zorrilla, en temps de la Revolució de Setembre tractá de incautarse de tots los objectes de valor artístich existents en las iglesias, recuerdo que va armarse una serracina de cent mil diables, a pesar de que aquella disposició tendia a salvar de la rapiña verdaders tesoros del art nacional, que las més de las vegadas passan al extranger a enriqueir museos y coleccions.

Perque resulta que 'ls que haurian de guardarlos, els estiman tant, que sempre que poden, els portan a treure tacas.

¿Que qué hi ha del cólera de Marsella?

No se 'n pot treure l'aygua clara.

Los delegats que hi ha enviat lo govern espanyol, diuen que realment lo cólera hi es.

Las autoridades locales ho negan poch menos que formalment.

—¿Que sí que hi es!

—¿Que no!

—¿Que sí!

—¿Que no!

Y en estas disputas....

lo cólera s' alsa

y per no sentirlos

se 'n entorna al Assia.

Els xinos, cremats perque 'ls japonesos els espavillan, han fet, segons sembla, una degollina de cristians.

La rassa groga las gasta aixís.

Consequencias de ser partidaria de la unitat religiosa. Lo mateix farian, sens dupte, si poguessin, els carlins y 'ls integros quan se barallan. De retrás saldarían las sevas diferencias, exterminant als liberals.

Perque carlins é integros constituheixen la rassa groga d' Espanya. Tots sembla que tinguin el fel sobbreixit.

A Nova-York s' ha venut més car lo blat de moro que 'l blat.

Y un periódich, al donar la noticia, demostra certa extranyesa.

—¿Qué significa aixó?—pregunta.

Senzillament significa

que avuy en lo mon de monas

hi deu haver més gallinas

que personas....

Ha passat a la reserva, deixant el mando de la plaza de Melilla, 'l gobernador Sr. Cerero.

Ara sí qu' estará ben fresch l' héroe de Sagunto, avuy per demá qu' tingui de tornar al Africa a demostrar las sevas altas qualitats tácticas.

Haventse'n anat en Cerero, haurá de fer dir las missas de campanya sense ciris.

Llegeixó:

«Lo rey de Corea disposa de un harém poblat ab las donas mes hermosas del seu regne.

¡Alsa, llop!

Si mes de un mal rato 't dona

el xino y 'l japonés,

vajan pels ratos divins

que passas al galliner!

LA VICTIMA DE LA GUERRA XINO-JAPONESA

Li-Huí, rey de Corea

En Necedal está recorrent las provincias vascas, fent una activa propaganda.

Se parla, ab tal motiu, de la reconciliació del bando carlí ab la farmalla integrista.

Pero la cosa no es tan fácil de lograr.

En Ramonet se nega á reconeixer á n' en Carlets y á n' en Jaumet.

Tot lo més que fa es renunciar al seu programa de Burgos y adoptar per bandera 'l discurs dirigit pel Papa als pelegrins espanyols.

Es á dir: per no perdre l' equilibri s' agafa á las claus de Sant Pere. Pero ja que no l' equilibri, corre perill de perdre la significació, y hasta 'l nom. Ja no podrá dirse integrista: s' haurá de dir *papero*. Y 'ls seus rivals el senyalarán com l' home polítich més aficionat á las *papas*.

Los moros han cremat de viu en viu á un *bajá*, que á la quenta no 'ls servia prou bé.

Se veu que la indignació havi de sé horrorosa.
¡Vaya una reprobació més violenta y *calurosa!*

QUENTOS

—E' escena á Fransa, y en los moments de una execució capital.

Ab ella s' estrena 'l butxí, y naturalment, está molt afectat, y fins té un rodament de cap.

Per últim procura serenarse, y mentres se disposa á fer funcionar la guillotina, diu á mitja veu als seus ajudants:

—Em creya que anava á caure en basca. Es la primera vegada que trobantme sobre 'l cadafalt perdo 'l cap.

Y 'l reo, que ocupa ja 'l seu puesto, respón al sentirlo:

—Donchs, miri, jo també.

En un tribunal:

Lo president.—¿Desde quan va deixar vosté de treballar?

Lo processat.—Desde la mort de la meua mare. ¡Pobra dona!

Lo president.—¿Y quina edat tenia quan se li va morir la mare?

Lo processat.—Acabava de cumplir sis mesos.

Unj altra, y aquesta jo mateix vaig sentir-la.
Se tracta de un drapai-

re andalús que haventse dormit á una escaleta del carrer de Concell de Cent, terme de las Corts de Sarriá, á un vehi de la casa que l' aná á despertar per ferlo marxar de allí, li ventá dugas ganivetadas, deixantlo mort.

L' acusat.—Yo en Barcelona no he hecho mal á naide.

Lo President.—Ya lo creo: en Barcelona no; pero en las Corts de Sarriá, si ¿verdad?

L' acusat.—En las Corts, si, senyor.

Un jove calavera, un cop agotats tots los recursos, procura agarrarse á la taula de salvació del matrimoni.

Naturalment, la dona que li concedeix la séva má y la séva fortuna, baix lo punt de vista físich, resulta casi indescriptible.

Lo cert es, que dos ó tres dias després de la boda, lo marit se topa ab un amich séu, que li pregunta:

—¿Ahont vás?

—A assegurar de incendis á la méva dona.

—Hola... hola... ¿Tant inflamable la tens?

—Si, noy sí: figurat que té una cama de fusta, y totlo cos plé de cotó. Ab una espurna n' hi ha prou per enarbolar-se.

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ca-si-a-no.
- 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—Sor Teresa ó en el claustro y en el mundo.
- 3.ª GEROGLIFICH.—Entre dents los aliments.

XARADA PREGÓ

Se fa saber que de una casa molt tres-prima de la plassa de Sta. Total s' ha escapat un bonich *hu-quart-tres*. Al que 'l torni á la seva duenya D.ª Tres-dos Borrás se li donará una bona gratificació.

ANAGRAMA

En Tot, xicot molt trempat y un amich del séu carrer una total de paper feyan volá en un terrat. Veyentho un municipal se 'n pujá escalas amunt y l' amich va dirli al punt —Guillém que puja un total.

J. REDONDO.

LO PROTAGONISTA DEL CONFLICTE

L' emperador del Japó

CONVERSA

—Hola, Antón, vols venir á fé la copeta?
—No tinc un céntim... Si paguessis tú...
—No pagaré jo; pero pagaré un altre amich.
—¿En Pepet?
—No: 'l que t' acabo de dir.

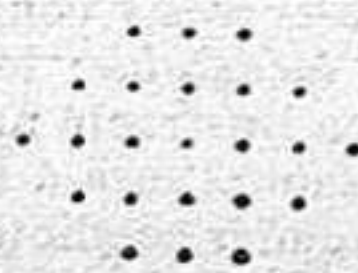
J. GURGUI P.

TRENCA-CLOSCAS

A D. RAFAEL PILATA
CORBERA.

Formar ab aquestas lletas lo titul de un drama castellá.
P. CARRERAS A.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal; consonant.—Segona: número.—Tercera: embaltaje.—Quarta: nom de dona.—Quinta las carniceras ne fan.—Sexta número.—Séptima: vocal.
PERE DEL PRAT.

GEROGLIFICH

X
D D D D D
L L U N A S O L
A : P
1 8 9 4
A

EMILIO SUNYÉ.

LA GUERRA ENTRE LA GENT GROGA

Lo Japó es igual que foch, la Xina vé á ser la estopa

vé l' inglés de trascantó y per fer negoci, ¡sopla!

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans C. Fusté, S. Mercadé, C. R., F. Piusjo, Cervell de Cocodrilo, Empayta sotanas, Mariniet, Calandria, Sach Buyt, P. Prats Vila, S. E. V., Nas de frar, Cándido Ramón, Upa, Mico viudo, Ulls de gat, Mantequilla, Un cata-á, J. M. Clivillé, Germá de M. Campos, B. Civillé, Lola del Os, Un esparteri, Tranxu, J. Corral, E. Tomás y F. y Un aficionat: —Lo qu' envian aquesta semana no ja per casa.

Ciudadans J. Bagná, Ermis del Tibidabo, Maquinista, A. [May 1, A. Granada y Pich, Pepet del Camp, F. M. Gior., P. Carreras y A., G. Campman, P. Llaso y F. de la Rosa—insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Juliá Itrám: Mrarém de publicarla.—M. Ll. (Llardecans): En un altre número 'nparlarém.—Corresponsal de Miravet: Lo mateix li dich á vosté.—B. Bonet Jorba: Alguna cosa s' aprofitará.—Ll. Salvador: Va bé.—M. Eugon. La conson: ta té 'ls versos mal amidads.—J. Duran: No es del género de La Esquilla, y en LA CAMPANA no hi cab.—Dr. Tranquil E. bastant regulareta.—Jep de l' Hosiari: Si no tot, algo publicarém.

LOPEZ Editor

Rambla del Mitj. 20

A. López Robert, impresor
Conde del Asalto, 63